

af Oppositionspartierne i Folketinget, og jeg vil haabe, at han heller ikke faar det her. Personlig gør det mig ondt, at man, saaledes som Stillingen nu en Gang er, og navnlig som den er i Folketinget, ikke kan vente at blive staaende ved det Antal Rigsdagsmedlemmer, vi har, efter at Genforeningen har fundet Sted. Jeg vilde mene, at hvis der er noget, som danske Vælgere i Almindelighed meget let kunde blive enige om, saa var det det, at vi har Rigsdagsmænd nok, og jeg for mit Vedkommende vilde anse det for ganske fyldestgørende, at vi for Kongeriget og de Sønderjyder, som kommer, havde det Antal Rigsdagsmænd, vi nu har, 140 Folketingsmænd og 72 Landstingsmænd. Men det nytter jo ikke at fremsætte fromme Ønsker i saa Henseende, det ved jeg meget vel, og jeg maa være belavet paa, ligesom andre maa være belavede derpaa, at vi i alt Fald ikke slipper med mindre end det Antal, som er nævnt i Folketinget i de Ændringsforslag, som der er stillede, og som gaar ud paa, at man faar et Antal for Sønderjyllands Vedkommende, der nogenlunde svarer til Forholdet, som det er under den nuværende Tilstand.

Saa er der endelig Forslaget om Flytningen af Valget af de landstingsvalgte fra det gamle til det nye Ting. Heller ikke dette Forslag har i den Form, hvori det er forelagt fra Ministerens Side, fundet Tilslutning hos noget Parti udenfor hans egne i Folketinget, thi Forslaget indeholder jo ikke blot Bestemmelsen om at flytte de omtalte Valg, men det har tillige den Bestemmelse at nedsætte Tiden for de tingvalgte Mandater til Halvdelen. Derimod har Venstre i Folketinget sluttet sig til den første Del af dette Forslag, at man skulde foretage denne Flytning af Valgretten. Men jeg kan ikke sige, naar jeg læser Folketingets Forhandlinger om denne Sag, at der fra Venstres Ordfører egentlig er udtalt noget, der kan give Ministeren Forventning om, at man paa dette Punkt vil danne den Trekant mod det konservative Folkeparti, som Ministeren noget overlegent, synes det mig, ja, maaske endogsaa en Smule hoverende, udtalte Forventning om under Folketingsforhandlingen. Ordføreren i Folketinget udtalte, at Venstre sluttede sig til dette — det er jo Venstre gamle Forslag — og overlod nu til Ministerens Forhandlingsdygtighed, hvorvidt han vilde være i Stand til at samle Rigsdagen derom. Jeg antager, at denne Forhandlingsdygtighed vil blive prøvet, og skulde den give et Resultat,

som der kan blive Enighed om andre Steder, tror jeg ikke, der fra Landstingets Venstres Side vil være noget at indvende derimod. Men skulde en saadan Enighed ikke naas, vil jeg for mit Vedkommende ikke være med til at rejse Grundlovs-krig paa det Spørgsmaal.

Endnu skal jeg tilføje nogle Bemærkninger i Anledning af en ret udførlig Omtale fra den højtærede Ministers Side af, hvad der foregik i 1915, og som førte til Overenskomsten om den Grundlovsforandring, vi da fik gennemført. Ministeren har under denne Fremstilling i ikke ringe Grad beskæftiget sig med mig og ment, at jeg dér har spillet en fremragende Rolle. Jeg har ikke deltaget i de private Samtaler. At jeg overhovedet ikke var uvidende om, at de fandt Sted, og heller ikke ukendt med de Hovedpunkter, hvorom de drejede sig, skyldes fortrolige Meddelelser fra senere afdøde Landstingsmand Poul Rasmusen. Men efter at den højtærede Minister havde fremlagt Resultaterne af disse Samtaler og faaet alle Partiers Tilslutning dertil, fik jeg naturligvis en Del med det at gøre, ganske simpelt som Følge af, at jeg var Formand for det Landstingsudvalg, der havde baade Grundlovsforslaget og Valglovsforslaget til Behandling. Hvad der skete i Landstingets Udvalg, før disse Samtaler paabegyndtes, er jo meget let at kontrollere, thi der blev fra samtlige 17 Møder, som blev afholdt i Tiden fra 24. Juli til 18. December næste Aar, udsendt officielle Referater; det er derfor let at kontrollere, hvad der er foregaaet. Men i sin Fremstilling deraf, som altsaa, hvad Kendsgeringerne angaar, var rigtig, har den højtærede Minister enkelte Steder, synes jeg, lagt en Farve over det, som ikke er fuldstændig korrekt. Naar jeg i de allerførste Krigsdage, da Stemningen var meget stærkt bevæget, navnlig i det Øjeblik, da England var traadt ind i Krigen, naar jeg da henstillede, om man ikke foreløbig skulde lade disse Forhandlinger ligge, da der ingen Udsigt var til, at man kunde føre dem frem til Bekræftelsesvalg i September, som man havde tænkt sig — og det var alle enige om, at man ikke kunde —, saa gør den højtærede Minister den Betragtning gældende, at fordi jeg foreslog det, var det Venstres Forslag. Men det har Ministeren ikke Ret til at hævde, thi i selve det Udvalgs møde, hvor han var til Stede, og hvor vi forhandlede om det, udtalte jeg udtrykkelig, da jeg havde givet mine Grunde: „Jeg skal kun tilføje, at dette er min rent personlige Opfattelse,